

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100, Ἐτάμνην δραχ. 55, Τρίμηνον δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατρίτ. 50, Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἑλλῶν Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέστηνοι καὶ Τρίμηνοι ἐναλλάως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΓΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΑΘΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἑτησίαν Ἀπριλίον, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν ἑτησίαν Ἰουλίαν μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβακείου

Περίοδος Β'—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 15 Ὀκτωβρίου 1938

Ἔτος 60όν.—Ἀριθ. 46

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ. ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

—Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ βγάλουμε τὸ μασμοῦθ ἀπὸ αὐτὸν τὸν τάφο, εἶπε ὁ Τῶκεττ. Ἴσως εἴταν βρεθῆ ἐλεύθερο στὸν καθαρὸ ἀρίζοντα νὰ ἠσυχάζη κάπως.

Ὁ ὁδηγὸς μέλο ποῦ ἔτρεμε ἀκόμη, ἐνωθε ὡστόσο τοὺς φόβους τοῦ σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐξαφανίζονται. Μουρμούριζε λόγια ποῦ κανεὶς δὲν καταλάβαινε καὶ ποῦ δίχως ἄλλο θὰ ἦταν τίποτε ξόρκια, μαγικά. Ὅλες οἱ δεισιδαιμονίες καὶ οἱ φόβοι τῆς φυλῆς τοῦ ξυπνοῦσαν μέσα του, μὰ τὸν ἠσύχαζε ἡ παρουσία τῶν λευκῶν ποῦ τοὺς θεωροῦσε, καθὼς φαίνεται, γιὰ παντοδύναμους μάγους.

Ἐξέστησαν τῇ μεγάλῃ σκηνῇ καὶ καθάρισαν τὸ μέρος. Τὰ μάτια τοῦ μασμοῦθ ἀνοιγόκλεισαν δύο τρεῖς φορές μὲν ἀντίκρουσε τὸν ἥλιο. Ἐναεῖδε τὰ γνώριμά του τοπεῖα καὶ σηκώνοντας τὴν προβοσκίδα τοῦ ἔβαλε ἕνα δυνατό μούγγρισμα σὰν νὰ ἤθελε νὰ καλέσῃ τοὺς συντρόφους του. Ποῦ βρισκόνταν ὁμοῦς τώρα οἱ σύντροφοί του καὶ ἔμεναν βουβοὶ στὸ κάλεσμά του; Κανένας ἤχος δὲν ἔφτανε στ' αὐτιά του, μόνο ἡ μυρουδιά τῶν ἀνθρώπων ποῦ τὸν ἰσχυροῦσαν χτυποῦσε τῇ μύτῃ του καὶ τὸ ἐξερέθιζε. Μὲ κόπο στήριξε τὰ πόδια του στὴν ἄκρη τῆς τάφρου καὶ βάζοντας ἄλλο τῇ δυνάμει κατάρθωσε ν' ἀνεβῆ ἔπάνω. Ὁ

θυμὸς του γιὰ τὰ δεσμά, ποῦ ἔδειναν τὰ πόδια του καὶ τὸ ἐμπόδιζαν νὰ τρέξῃ ἐλεύθερα γινόταν ὄλο καὶ μεγαλύτερος. Ὁ Τῶκεττ ἕνα σκοπὸ εἶχε: νὰ καταφέρῃ νὰ ὁδηγήσῃ τὸ μασμοῦθ ὡς ἕνα παλοῦκι στερεὰ χιωμένο στὴ γῆ κι' ἐκεῖ νὰ τὸ δέσῃ. Τὸ κατάρθωσε ὄχι χωρὶς μεγάλες δυσκολίες. Μὰ εἴταν τὸ κατάφερε ἡ ἱκανοποίησή του ἦταν μεγάλη:

Ὁ ὁδηγὸς γύρισε συνοδευμένος ἀπὸ δύο Γιακούτες ἀνεβασμένους σὲ ταράνδους. (Σελ. 392, στ. γ')

—Τώρα, εἶπε, θὰ τὸ ἡμερώσω μὲ τὴν πείλα.

Ὅταν τὸ μασμοῦθ ἐνωσε πὸς βρισκόταν δεξιὸν στερεὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ φύγῃ ἔγινε ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Μούγγριζε ἀδιάκοπα καὶ φουσοῦσε μὲ τὴν προβοσκίδα του ὅπως οἱ ἐλέφαντες εἴταν τοὺς πιάνουν αἰχμάλωτους ἐκεῖ κάτω στὴ μακρυγῆ Ἀσία. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἦταν ἀνήσυχος. Τὸ βράδυ, στὸ μισόφωτο τῆς καλοκαιρινῆς πολιτικῆς νύχτας ἡ χαρακτηριστικὴ μορφή του ξεχώριζε πῆσα στὸν ἑσπερο οὐρανὸ.

Τυλιγμένοι στὶς γούνες τους καὶ καθισμένοι μπρὸς στὶς σκηνῆς τους οἱ τέσσαρες Εὐρωπαῖοι δὲν χόρταιναν νὰ κοιτάζουν τὸ μεγαθύριο. Ἀκούγαν τὸν Νταρλιέ ποῦ μὲ χαμηλὴ φωνή, μὲ θρησκευτικὸ σχεδὸν ὄφος τοὺς μιλοῦσε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παλιοῦ καιροῦ ποῦ στὶς στέπες τῆς προϊστορικῆς Εὐρώπης ἔβλεπαν νὰ βόσκουν τὰ κοπάδια τῶν μασμοῦθ, τοὺς κελιαροὺς ρινόκερους, καὶ τὰ ἀτέλειωτα κοπάδια τῶν ταράνδων, τῶν βουβάλων καὶ τῶν ἀλόγων. Ζαρωμένος σὲ μιὰν ἄκρη παρακάτω ὁ Γιακούτης ὁδηγὸς δὲν κοιμόταν οὔτε ἐκεῖνος. Ὅλοι οἱ παλιοὶ θρόλοι τῆς στέπας ξυπνοῦσαν μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ πρωτόγονου αὐτοῦ ἀνθρώπου καὶ μὲ βαρεῖα καὶ μονότονη φωνὴ ἀρχίσε νὰ τραγοῦδάξῃ σὲ ἀγνωστὴ γλῶσσα ἕνα τραγοῦδι, ποῦ ἔμοιαζε μὲ ψαλμὸ.

Καὶ ὄλοι σάπασαν συγκινημένοι, ὡς τὰ μόχια τῆς ψυχῆς τους ἀπὸ τὴν ἐπιδητικότητα τῆς σιγ-

μης. Και σαν δὲν θύει τοὺς φάνηκε πῶς ξανάζησαν τὴν ἐποποιία τῆς φυλῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς γῆς.

Ὁ θυμὸς τοῦ μαμμουθ ἔπεσε ἀρκετὰ γρήγορα. Ἐδίδει μερικές ἐχθρικές διαθέσεις εἰς τὸν δοκίμιον ὁ Τῶκεττ νὰ τὸ πλησιάσῃ, ἀλλὰ ὑστερα ἠσύχασε. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑποτάσσεται ἐπὶ τὴν τύχη του.

Ὁ Τῶκεττ ἐβρίξε μπροστὰ στὸ μαμμουθ μιά ἀγκαλιὰ λειχῆνες καὶ ρίζες ποὺ εἶχαν μαζέψῃ ἀπὸ τὸ δάσος. Ἀφοῦ εἶσταισε ἀρκετὴν ὥρα τὸ μαμμουθ, ἀπλωσε τὴν προσοκίδια του, μωριστήκε τὰ χάρτα, ποὺ τοῦ εἶχαν ρίξει καὶ τέλος ἀποφάσισε νὰ τὰ φάῃ. Πεινοῦσε πολὺ. Καὶ ὅταν εἶδε πῶς δὲν εἶχε πᾶθει τίποτε ἀποφάσισε πᾶ νὰ δέχεται χωρὶς δυσκολία ὅ, τι κι' ἂν τοῦ προσέφερε ὁ Ἀμερικανός. Μέσα σὲ λίγες ὥρες ὁ Τῶκεττ κατάφερε νὰ χαϊδέψῃ τὴν προσοκίδια τοῦ προϊστορικοῦ ἐλέφαντα. Στὴν ἀρχὴ τὸ μεγαθύριον ἀνατρίχιασε ὀλόκληρο νοιώθοντας τὴν ἐπαφὴ τοῦ ἀνθρώπου χερσὶ, ὑστερα ἔμως συνείθισε καὶ τέλος ἔδειχνε ἀληθινὴ χαρὰ μόλις ἀντίκρυζε τὸν Ἀμερικανό. Ὁ Τῶκεττ ἀποφάσισε τότε νὰ ὀλοκληρώσῃ τὴν διαπαιδαγωγίαν του. Ὡς κι' ὁ Γιακούτης ὀδηγὸς πῆρε θάρρος καὶ τοῦ ἔφερεν κάθε μέρα τὴν τροφὴν του.

Τὸ πρωτόγονο μεγαθύριον εἶχε σιγὰ-σιγὰ ἡμερέψῃ φυσικὰ δὲν γίνεταν συζήτηση νὰ τοῦ βγάλουν γιὰ τὴν ὥρα τὰ δεσμά του.

— Καὶ ἔμως πρέπει νὰ βροῦμε ἕναν τρόπο γιὰ νὰ τὸ μεταφέρουμε ἐπὶ τὴν Εὐρώπη, ἔλεγε ὁ Νταρλιέ.

Ἡ ἀπόφασίς ἔπρεπε ὡστόσο νὰ ληφθῇ καὶ ὅσα πιδ γλήγερτα, τόσα πιδ καλύτερα. Τὸ σὺντομο καλοκαίρι πλησίαζε στὸ τέλος του. Μὲ τί τρόπο θὰ κατόρθωναν νὰ μεταφέρουν τὸ μαμμουθ ὡς τὸν ὑπεροϊθηρικό σιδηρόδρομον ἢ τουλάχιστον νὰ ἐξασφαλίσουν ἕνα πλοῖο πρὶν ἀρχίσῃ νὰ παγῶνῃ ἡ θάλασσα;

Ὁ Τῶκεττ διαβεβαίωσε: — Τὸ μαμμουθ θὰ μᾶς ἀκολουθήθῃ. Ὅτι τὸ διευθύνω ἐγώ.

Ἡ ἰδέα ἦταν πολὺ ἐλκυστικὴ. Ἦταν ἔμως ἐφαρμόσιμη; Ὁ Τῶκεττ ἀποσιώθηκε ἀποκλειστικὰ ἐπὶ τὴν περιποίησιν καὶ ἐπὶ τὴν διαπαιδαγωγήν τοῦ μαμμουθ. Μιά μέρα ποὺ τὸ βρήκε καθισμένο ἐπὶ γόνατά πῆγε κοντὰ του, τὸ χάζεψε ἐλαφρῶς, τοῦ μίλησε καὶ ὑστερα πῆδησε ἐπάνω στὸ λαιμὸ του καὶ κάθησε καβαλλικευτὰ ἐπάνω του.

Τὸ μαμμουθ δὲν ἔδειξε καθόλου πῶς ἐνοχλήθηκε καὶ ἡ Ναδία ἔτρεξε

μὲ τὴ μηχανὴ τῆς καὶ πῆρε μιά μοναδικὴ φωτογραφία: τὴν εἰκόνα ἐνδὸς σημερινοῦ Ἀμερικανοῦ καθισμένου ἐπὶ τὴν ράχη ἐνὸς προϊστορικοῦ μαμμουθ.

Ἐπρεπε νὰ ἐτοιμάζονται τώρα νὰ κατεβούν ἐπὶ τὴ θάλασσα. Πρὶν νὰ διαλύσουν τὴν κατασκήνωσιν ὁ Νταρλιέ, ὁ Μουζέν καὶ ἡ Ναδία βγήκαν νὰ κάνουν μιά τελευταία ἐξερεύνησιν ἐπὶ τὰ χαράδρα ὅπου εἶχε βρεθῇ τὸ μαμμουθ. Βαδίζοντας μὲ δυσκολία ἀνάμεσα στοὺς μισολυωμένους πάγους καὶ στοὺς πεσμένους κορμούς τῶν δένδρων προχώρησαν μερικὰ χιλιόμετρα καὶ σταθμεύσαν γιὰ νὰ γευματίσουν ἐπὶ βίση ἐνὸς ἀπόκηρμου βράχου. Ἦταν καθισμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον καὶ συνομιλοῦσαν εὐθυσια. Ἐξαφνὰ ἡ Ναδία εἶδε ἀπὸ μακρὰ μιά κοκκάλινη μύτη χοντρή, ὅσο ἕνα δάχτυλο. Προσπάθησε νὰ τραβήξῃ τὸ κοκκαλο ἔξω μὲ στήθεκα ἀδύνατον. Ὁ Μουζέν ἔτρεξε καὶ μὲ τὸ σουγιὰ του ἔσκαψε τὸ παγωμένο χῶμα γύρω-γύρω. Μονομιᾶς ἔθαλε μιά φωνή.

— Εἶναι ἕνα βέλος! Ὁ Νταρλιέ ἔτρεξε κοντὰ του. — Εἶναι ὄπλο ἀπ' αὐτὰ τῶν Γιακούτων;

Δὲν τόλμησε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν σκέψιν του, πῶς ἴσως τὸ ὄπλο αὐτὸ νὰ ἦταν σύγχρονον μὲ τὸ μαμμουθ.

Μὲ τὰ μαχαίρια τους καὶ τὰ σκερπανάκια ποὺ κρατοῦσαν πάντοτε ἐπάνω τους ἀρχισαν νὰ σκάδουν τὸ ἔδαφος γύρω-γύρω. Σὲ τριάντα πόνοτους βάθος βρήκαν πάγο, καθαρὸ, κρυσταλλωμένο. Συνέχισαν τὸ σκάψιμο μὲ ζήλο. Ἐξαφνὰ ἡ Ναδία σηκώθηκε βιάζοντας μιά φωνή. Στὸ βάθος τῆς τρύπας φάνηκε ἕνα χέρι ἀνθρώπου. Ἦταν πελιθνὸ ἀλλὰ λαμπρὰ διατηρημένο. Στὰ σπασμωδικὰ σφιγμένα δάχτυλά του κρατοῦσε τὴ λαβὴ τοῦ τόξου. Εἶχαν ἀνακαλύψῃ ἕναν ἄνθρωπον ποὺ τὸν εἶχαν πλακώσει τὰ χιόνια, ποῖός ἔρει πρὶν ἀπὸ πόσους αἰῶνες.

— Πρέπει νὰ τρέξουμε νὰ εἰδοποιήσωμε τὸν Τῶκεττ, μᾶς χρειάζονται ἐργαλεῖα, εἶπε ὁ Μουζέν κι' ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὸν καταυλισμό.

Ὁ Τῶκεττ βρισκόταν κοντὰ στὸ μαμμουθ του καὶ τοῦ κουδέντιαζε, ἐνῶ ἐκεῖνο λικνίζεταν πότε στὸ ἕνα πόδι πότε στὸ ἄλλο. Ὅταν εἶδε ἔτσι ἔξαφνὰ τὸν Μουζέν πετάχτηκε τρομαγμένος.

— Τί συμβαίνει; Ποῦ εἶναι εἰ ἄλλοι.

Λαχανιασμένος ὁ Μουζέν τοῦ ἀποκρίθηκε.

— Ἐλάτε, βρήκαμε ἕναν ἄνθρωπον παγωμένο ὅπως τὸ μαμμουθ. Ὁ Τῶκεττ, μόλο ποῦ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν χάνουν εὐκολα, ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό.

— Ὡ, ὦ, ἔκανε μόνο καὶ ἀφήνοντας τὸ μαμμουθ ἐπὶ τὴν τύχη του ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὸν Μουζέν.

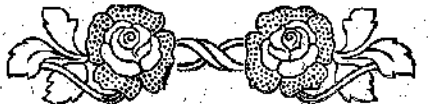
Ἄλλοι ὀπλισθήκαν μ' ἀξίνες καὶ φυτάρια καὶ ἀρχισαν νὰ σκάδουν. Τ' ἀποτελέσματα ἦσαν ἀνέλπιστα. Δὲν ἀνακάλυψαν ἕναν ἄνθρωπον μονάχα ἀλλὰ μιά ὀλόκληρη φυλή. Ἦταν φαίνεται μιά μικρὴ φυλὴ νομάδων ποὺ εἶχε βρεθῇ ξαφνικὰ μέσα σὲ καμμιά χιονοθύελλα. Γιὰ νὰ μὴ σπάσουν τὰ πτώματα δὲν τὰ καθάριζαν ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς πάγους, μὰ ἀποφάσισαν νὰ τὰ μεταφέρουν ἐπὶν καταυλισμὸ ὅπως τὰ βρήκαν, ἐπὶ τὰ πελώριους ὀγκόπαγους, ποὺ κάθε ἕνας ἐκλείνει μέσα του κι' ἕναν ἄνθρωπον. (Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝῆ

FLORIAN Ο ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ

Ὁ παπαγάλλος ἔφυγε μιά μέρα ἀπ' τὸ κλουβί του — γαϊφίος, χοντρός — καὶ πέταξε, στὸ περιβόλι πέσει. Καὶ καὶ τὸ ὄφρος παίρνοντας αὐτῶν ποὺ ἔλα τὰ ἔβρουν Χωρίς νὰ ἔβρουν τίποτα, Ὅλα, μὲ ἐπιείκεια κατηγορεῖ καὶ κρίνει

Τ' ἀπῆδον, παρατράβαγε, λέει, τὸ τραγουδιόμα του Κι' ὁ σάινος γαῖ δὲν ἐνοιώθει τί πάει νὰ πῇ τραγοῦδι Καὶ καὶ θὰ κατάφεραν, λέει ἐπὶν ὑπολαίδια, Ἄν τύχαινε νορίς-νορίς, δάσκαλο νὰ τὸν εἶχε. Κανένα τέλος φτωχὸ δὲν ἦσανε τεχνίτης Καὶ μόλις τὸ τραγοῦδι τοῦς τὸ χαρὰπὸ ἀρχίζαν Μὲ ἄγρια σφουρίγματα τᾶκαν νὰ σπαινοῦν. Κοιράστηκαν τόσες ντροπές νὰ παίρνουν, καὶ μιά μέρα Ὅλα ἀντάμα τὰ πουλιά, τοῦ λέν μὲ μιά φωνή: «Μιλῆστε, ὁμορφὴ κύριε, σεις ποὺ διαρκῶς σφουρίτε Ὅτι εἶναι τὸ τραγοῦδι σᾶς μοναδικὸ ἐπὶν κόσμῳ. Γιὰ τραγοῦδησε με καὶ σεις νὰ μορφωθοῦμε λίγο... Τέχνας ὁ φιλαράκος μας. Εἶτε λίγο τὸ κεφάλι, Στερνά λέει μὲ σύγχισιν: «Σφιγίω μὲν περιφωμῆ ἀλλὰ δὲν τραγοῦδι!»

(Ἐλεύθερη μετάφρασις) ΜΥΡΡΑ ΛΑΟΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Τὰ περισσότερα παιδιά, γιὰ νὰ μὴν πῶ ὅλα, ἀγοράζουν καὶ μεταχειρισμένα σχολικὰ βιβλία. Κι' ὁ πιδ εὐπορος, βλέπετε, εἶναι βιβλίο τῆς τάξεως του, ποὺ τὸ πουλεῖ μισοτιμὴς ἕνας μαθητῆς ποὺ τὸ εἶχε πέρου καὶ προδιβάσθηκε, καὶ εἶναι βέβαια σὲ καλὴ κατάστασιν ὥστε νὰ κάνῃ μ' αὐτὸ τὴ δουλειὰ του, προτιμᾶ νὰ τὸ ἀγοράσῃ, παρὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ βιβλιοπωλεῖο ἕνα καινούργιον καὶ νὰ πληρώσῃ τὰ διπλά. Πολὺ περισσότερὸ τὸ κάνουν αὐτὸ οἱ ἀπορώτεροι, ποὺ σπουδάζουν μὲ δυσκολία καὶ θὰ τοὺς ἦταν ἀδύνατον νὰγοράσουν ἄλλοιῶτικα ἕνα βιβλίο ἀπαιτούμενον καὶ ἐπὶ τὰς κατώτερες τάξεις τοῦ Γυμνασίου. Γιὰ τὰ φτωχὰ αὐτὰ παιδιά τὰ μεταχειρισμένα εἶναι ἡ σωτηρία. Ἐποῖ τὸ «ἐμπόριον» αὐτὸ γίνεται σὲ μεγάλη κλίμακα καὶ παντοῦ.

Εἶναι ἄλλωστε παλιὰ συνήθεια. Κι' ἐγὼ ἀκόμα, εἶναι ἡμουν μαθητῆς ἐπὶ Γυμνασίου, θυμοῦμαι ποὺ ἀγοράζα πάντα μεταχειρισμένα βιβλία ἀπὸ συμμαθητῆς μου προχωρημένους κατὰ μιά ἢ δύο τάξεις, κι' ἂν δὲν πουλοῦσα κι' ἐγὼ τὰ περσινὰ μου, ἦταν ἀπλοῦστατα γιὰτὶ δὲν τὰ εἶχα. Ἡ μάλλον τὰ εἶχα, ἀλλὰ σὲ τέτοιον χᾶλι, ποὺ κανένας δὲν θὰ τὸ ἤθελε οὔτε χάρισμα. Ἀλήθεια, εἶναι ἡμουν μαθητῆς, δὲν ἐπρόσεχα καθόλου τὰ βιβλία μου: τὰ λέρωνα, τὰ μουντζούρωνα, τὰ ἔκοβα, γιὰ νὰ παίρνω ἐπὶ τὸ σχολεῖο μόνο τὸ μέρος ποὺ χρειάζεταν γιὰ τὸ μάθημα, ἔγραφα ἀνάμεσα ἐπὶς γραμμῆς, ζωγράφιζα ἐπὶ τὰ περιθώρια, στρίφωνα παίζοντας τὰ φύλλα καὶ... ὅ, τι ἄλλο φαντασθῆτε. Κακὸ αὐτό, γιὰτὶ καὶ ἐπὶ τὴ μελέτη γιὰ τὶς ἐξετάσεις δυσκολευόμουν — τόσο, ποὺ καμμιά φορὰ ζητοῦσα δανεικὸ βιβλίο ποὺ τὸ εἶχα — καὶ νὰ πουλήσω σὲ ἄλλους δὲν μπορούσα, γιὰ νὰχω τουλάχιστον αὐτὴ τὴν ὀικονομία. Κι' ἐνῶ ἐζήλευα καὶ ἔθαύμιζα τὰλλα παιδιά, ποὺ διατηροῦσαν τὰ βιβλία τους ὡς καινούργια — καὶ μερικὰ τόσο, ποὺ νὰ τὰ πουλοῦν σχεδὸν ἐπὶ τὴν τιμὴν τους — τὸ ἐλάττωμά μου δὲν μπορούσα νὰ τὸ κόψω. Ἐσεῖς, ὅσοι τυχὸν τὸ ἔχετε πρέπει νὰ βάλετε τὴ θέλησὴ σας καὶ νὰ τὸ κόψετε. Εἶναι καὶ σχολικὰ βιβλία ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς χρησιμεύουν σ' ὅλην τὴν ζωὴν. Γιὰτὶ νὰ μὴν τὰ διατηρῆτε: Ἐχω φυλάξαι κι' ἐγὼ μερικὰ

— καὶ λεξικά, μιά γραμματικὴ, μιά γεωγραφία — ποὺ καὶ σήμερον τὰνοίγω κάθε ὥρα. Καὶ σᾶς βεβαίως, λυπάμαι ποὺ τὰ βλέπω τόσο κακομεταχειρισμένα καὶ μετανοιώνω ποὺ δὲν ἔβαλα τὴν θέλησὴν μου νὰ κόψω τὸ ἐλάττωμά μου νορίτερα. Γιὰτὶ τὸ ἔκοψα κι' ἐγὼ ἅμα πῆγα ἐπὶ Πανεπιστήμιον.

Τὰ περισσότερα λοιπὸν βιβλία, εἶναι ἡμουν μαθητῆς, τὰγόραζα μεταχειρισμένα. Λίγα τὰγόραζα ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο ἢ ἔγραφα καὶ μοῦ τὰ ἐστελεῖαν ἀπὸ ἐδῶ. Καὶ τώρα θυμοῦμαι κι' αὐτό: εἶταν γύριζα ἐπὶ τὸ σπῆτι μὲ μεταχειρισμένο βιβλίο, ἡ μητέρα μου ἤθελε νὰ μάθῃ ἀπὸ ποιὸν τὸ ἀγόρασα, ἂν ἦταν καλὰ ἐπὶ τὴν υγείαν του. Καὶ μιά φορὰ ποὺ ἀγόρασα μιά Φυσικὴ ἀπὸ σπῆτι ποὺ εἶχε φθισκοῦς, τὴν ἔκαψε καὶ μοῦ ἀγόρασε καινούργια. Κι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ προσέχετε. Τὰ παλιὰ, τὰ μεταχειρισμένα βιβλία, εἶναι «φορεῖς μικροβίων». Κι' ἂν ἐκεῖνος ποὺ τὸ μεταχειρίσθηκε πρὶν, εἶχε καμμιά ἀρρώστεια, ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος νὰ κολλήσῃ ὁ ἄλλος ποὺ θὰ τὸ μεταχειρισθῇ κατόπι. Καλὸ ἦταν τὰ

μεταχειρισμένα βιβλία νὰπολυμαίνονται» κι' ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν εἶναι πάντα εὐκόλον, συστάινω τουλάχιστον τὴν ἀνάκρισιν ποὺ ἔκανε ἡ μητέρα μου.

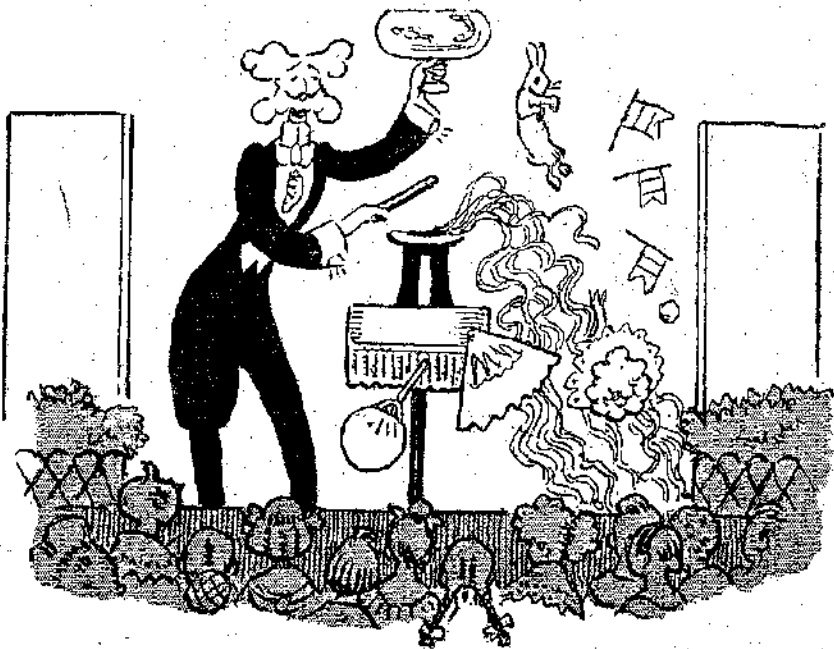
Ὅσο γιὰ νὰ μὴν ἀγοράζῃ κανένας μεταχειρισμένα βιβλία — ποὺ θὰ ἦταν τὸ ἀσφαλέστερον — δὲν συμφέρει. Εἶναι τόσο πολλὰ κι' ἀκριβὰ τὰ βιβλία ποὺ χρειάζονται ἐπὶ τὸ σχολεῖο! Ἐνας πατέρας ποὺ ἔχει «στὰ γράμματα» δύο-τρὶα παιδιά, θέλει ὀλίγη περιουσία γιὰ τὰ διδάκτρα καὶ τὰ βιβλία τους. Ἐνας παλιὸς δημοσιολόγος, πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἔγραφε κάποτε: «Ὅποιος ἔχει ὅσον σπουδάζῃ, ὅποιος δὲν ἔχει ὅσον γίνεταί σκαφτιάς». Μακάρι νὰ γινόταν, ἀλλὰ τὸ κακὸ εἶναι ποὺ μόνο γεωργὸς δὲν γίνεταί. Ἄμα ἡ σειρά του εἶναι νὰ σπουδάζῃ καὶ δὲν μπορεῖ, γίνεταί ἀργος, ἀλήτης καὶ κακοποιός. Γι' αὐτὸ τὸ Νέον Κράτος ἔλαβε ὅλα του τὰ μέτρα γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐκπαίδευσις προσιωτέρα. Τὰ βιβλία, ἔξαφνὰ, ἐγκρίνονται τώρα γιὰ περισσότερα χρόνια, ὥστε νὰ εἶναι σὲ χρῆσιν καὶ νὰ πουλοῦνται καὶ μεταχειρισμένα ἢ νὰ διαδιδάσκονται ἀπὸ ἀδελφὸν σὲ ἀδελφόν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

KZ'

Πέρασαν ἄλλες δύο τρεῖς ἡμέρες. Ὁ Κωστάκης εἶχε γιαιτρευθεῖ, καὶ γιὰ τὸ χαλασμένο του δόντι κανένας πιά λόγος δὲν γινόταν. Ἐνα πρῶτ, ἡ μαμμά του τοῦ ἔδωσε μιά μεγάλη εἰδῆσιν:

— Τἀπόγευμα θάρθει ἕνας ταχυδακτυλουργὸς νὰ μᾶς διασκεδάσῃ. Προσκάλεσα κι' ἄλλα παιδιά νὰ τὸν ἰδοῦν. Θὰ εἶναι καὶ ἡ ξαδέρφη σου ἡ Ἄννα. Ἐτοιμάσου.

“Ω, χαρά ο Κωστάκης! Ποτέ του δεν είχε ιδεί ταχυδακτυλουργό, άκουγε όμως τί θαύματα έκαναν αυτοί οι μάγοι κι’ είχε μεγάλη περιέργεια να τ’α ιδεί. Τόν έπιασε κι’ άνυπομονησία και τού φαινόταν πως τ’ο προηθητό άπόγευμα άργούσε πολύ νάφθη. Έπιτέλους ήρθε, πήγαν και τ’α καλεσμένα παιδιά, έφτασε και ο ταχυδακτυλουργός.

Τόν έλεγαν “Άψε-Σβύσε, είχε πολύ γελαστό πρόσωπο, φορούσε φράκο και ψηλό καπέλλο, κι’ έκανε όλο ύποκρίσεις: Στή σάλλα μπροστά στα παιδιά που τόν κοιτάζαν σά θεό, τοποθέτησε ένα τραπέζάκι, άπάνω στο τραπέζάκι, τοποθέτησε άνάποδα τ’ο καπέλλο του, και μέσ’ απ’ τ’ο καπέλλο του άρχισε να βγάει... ό, και τί δεν έβγαζε; τί βεντάγιες, τί σημαϊούδες, τί τόπια, τί άνθρωπάκια, τί ζωάκια!... Μόνο που τ’ο χτυπούσε με τ’ο ραβδί του — τ’ο μαγικό ραβδί — και τ’ο καπέλλο έβγαζε τόσα πράγματα που άπορούσε κανένας π’ως τ’α χωρούσε. Τ’α παιδιά κοιτάζαν έκστατικά. Μερικά πρόσεχαν κιόλα να ιδούν μήπως ο κ. “Άψε-Σβύσε έκανε καμμιά κατεργαριά, μήπως τ’α πράγματα εκείνα τ’α έβγαζε άπό τις τσέπες του και φαινόταν, με τ’η ταχυδακτυλουργία του, π’ως τ’α έβγαζε απ’ τ’ο καπέλλο. “Αλλά όχι, καμμιά τέτοια κατεργαριά δεν άνακαλύπτουν. “Ηταν άληθινό θαύμα. Κι’ όταν σ’ο τέλος ο κ. “Άψε-Σβύσε έβγαλε απ’ τ’ο καπέλλο θριαμβευτικά και δόξακηρη γυάλα με νερό και με χρυσούψαρα, ε, τότε πιά τ’α παιδιά έξοπισαν σ’ε άτέλειωτα χειροκροτήματα.

“Ο ταχυδακτυλουργός τ’α ευχαρίστησε μ’ ένα σωρό ύποκρίσεις, έπειτα τούς εϊπε να σηκώσουν και να κρατήσουν γι’ άνάμνηση τ’α όρατα πράγματα που είχε βγάλει, άφησε στην κονσόλα και τ’η γυάλα με τ’α χρυσούψαρα, και τ’ο πρώτο μέρος τού προγράμματος τελείωσε. Τώρα θάοχιζε τ’ο δεύτερο, που θάταν άκόμα πιο θαυμαστό.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό MARK TWAIN

— Συνέχεια από τ’ο προηγούμενο —

— “Άρκει, τούς ξέρομε. Τούς είδα κι’ εγώ μιá φορά σ’ο δάσος, πίσω από τ’ο σπίτι τ’ης χήρας και μόλις με είδαν κρύφτηκαν. Έμπρός παιδιά, σηκωθείτε και πηγαίνετε σ’όν άστινόμο να τ’α π’ητε όλα αυτά.

Οί δυό γιοί τού γέρου σηκώθηκαν άμέσως. Καθώς έκαναν να φύγουν, Χώκ πετάχθηκε απ’ τ’ο κάθισμά του.

— “Ω, σ’ες παρακαλώ, μην π’ητε κανένος τίποτε π’ως εγώ σ’ες τ’ο μαρτύρησα, μην τ’ο π’ητε!

— Καλά, καλά, δε θά τ’ο π’οιμε.

“Έπρεπε όμως να μαθευτ’η για να ιδούν τί καλό παιδί που είσαι.

— “Όχι, εχς, δεν θέλω.

Σάν έφυγαν οί γιοί του, εϊπε ο γέρος σ’ο Χώκ:

— “Ένοια σου και δεν θά π’οιμε τίποτε ούτε εγώ ούτε οί γιοί μου. “Αλλά γιατί θέλεις να τ’ο κρατήσης μυστικό;

“Ο Χώκ δεν μπορούσε να δώση άλλη καλύτερη εξήγηση, παρά ότι γνώριζε πολλά για έναν άπ’ αυτούς τούς κακούργους και ότι, αν μάθαινε ο κακούργος αυτός π’ως αυτός ήταν που τόν μαρτύρησε, θά τόν έσκοτώνε δίχως άλλο.

— Καλά, έκανε πάλι ο γέρος, και π’ως σου ήρθε, παιδί μου να τόν παρακολουθήσης; Σου φάνηκε ύποπτος;

“Ο Χώκ έμεινε σιωπηλός μιá στιγμή, όσπου να σκεφθ’η τί άπάντηση έπρεπε να δώση. Στ’ο τέλος εϊπε:

— “Έέρετε, εγώ είμαι ένα φτωχό παιδί και πολλές φορές τ’ο βράδυ δεν με πιάνει ύπνος και γυρίζω σ’ους δρόμους και συλλογίζομαι τ’η φτώχεια μου και τ’ην κακομοιριά μου. “Έτσι και χιτς τ’ο βράδυ. Δεν μπορούσα να κοιμηθ’ω και καθώς γύριζα σ’ους δρόμους και περνούσα απ’ τ’ην ταβέρνα βλέπω αυτός τούς δυό να βγαίνουν από μέσα απ’ τ’ο δρομάκι και να περνούν από κοντά μου, μα από πολύ κοντά. “Ο ένας κρατούσε κάτι κάτω από τ’η μασχάλη του και μου φάνηκε π’ως ήταν άπό κλεψιά. “Ο ένας κάπνιζε κι’ ο άλλος τού ζή-

τησε τ’η φωτιά του. Στάθηκαν λοιπόν μπροστά μου και καθώς άνάφανε τ’α τσιγάρα τους, είδα π’ως ο ένας ήταν ο γερο-κωφάλαλος “Ισπανός με τ’ο δεμένο μάτι και ο άλλος ένας ψωριά-ρης κουρελής.

— Μα τί, μπόρεσε να ξεχωρίσης και τ’α κουρέλι άκόμη;

“Ο Χώκ έμεινε άναυδος για μιá στιγμή κι’ ύστερα εϊπε:

— Δεν τ’α ξεχώρισα και καλά, μα έτσι μου φάνηκε.

— Κι’ έπειτα αυτοί φύγανε, κι’ εσύ;

— “Εγώ; “Εγώ πήγα από πίσω τους. Ναι, έτσι έκανα. “Ηθελα να ιδώ τί θάκαναν. Τούς άκολουθήσα εσάμε τ’ο κτήμα τ’ης χήρας. Στάθηκα σ’ο σκοτάδι και άκουσα τόν κουρελή να λέη π’ως θέλει να σκοτώση τ’η χήρα, μα ο “Ισπανός τού έλεγε π’ως καλύτερα ήταν να τ’ης κόψουν τ’η μύτη και τ’α αυτιά, όπως εϊπα και σ’ε σ’ες έχτες.

— “Ηώς; ο κωφάλαλος μίλησε και τάπε όλα αυτά;

“Αλλη γκάφα τού Χώκ. “Όσο πολέμαγε αυτός να μην άφήση τ’ο γέρο να καταλάβη π’ως γνώριζε ποιός ήταν ο “Ισπανός, τόσο ή γλώσσα του δεν ήθελε να συμμορφωθ’η με τ’ην άπόφασή του και γύρευε να τόν βάλη σ’ε μελάδες.

Δοκίμασε να ξεφύγη με κάθε τρόπο, μα ο γέρος είχε καρφωμένα τ’α μάτια του επάνω του και τόν έκανε να πέφτη από γκάφα σ’ε γκάφα. Στ’ο τέλος τού εϊπε:

— Βρέ, παιδί μου, μη φοβάσαι από μένα. “Εγώ θά σ’ε υποστηρίξω και θά σ’ε προστατεύσω που δεν θά τολμήση κανείς ούτε μιá τρίχα σου ν’ άγγίξη. “Ο “Ισπανός αυτός δεν είναι κωφάλαλος. “Σου έξφυγε μιá φορά και τώρα δεν μπαλώνεται. “Έγες έμπιστοσύνη σ’ε μένα. Πές μου ε,τι ξέρεις γι’ αυτόν τόν “Ισπανό. Πές μου ποιός είναι, αν τόν ξέρης κι’ έννοια σου. Μη φοβάσαι δεν θά σ’ε π’οδώσω.

“Ο Χώκ κοίταξε τόν γέρο σ’α μάτια του, τ’α γεμάτα ειλκρινεία και τιμιότητα κι’ ύστερα έσκυψε τ’ο κεφάλι του και φιθύρισε:

— Δεν είναι “Ισπανός, είναι ο “Ινδιάνος ο Τζό.

“Ο γέρο Βάλλιζερ κόντεψε να πέση από τ’ην καρέκλα του και φώναξε:

— “Α τώρα εξηγούνται όλα. “Όταν μου μιλούσες για τ’ο κόψιμο τών αυτιών και τ’ης μύτης νόμισα π’ως ήταν ύπερβολές παιδικάτικες, μα τώρα καταλαβαίνω π’ως είναι ή άλήθεια. Μόνο ένας έρυθρόδερμος θά μπορούσε

να σοφιστ’η μιá τόσο φρικτή έκδίκηση. Στ’ο πρόγευμα διηγήθηκε ο γέρος ότι οί γιοί του κι’ αυτός ο ίδιος πριν να κοιμηθ’ουν πήραν ένα φανάρι κι’ έκαναν μιá δόλτα γύρω από τόν κήπο τ’ης χήρας. Δεν βρήκαν τίποτε άλλο, παρά μόνον ένα μεγάλο δέμα με...

— Με τί;

“Αν τ’α λόγια ήταν άστραπή δεν θά έβγαίναν γρηγορώτερα απ’ τ’ο στόμα τού Χώκ. Τ’α μάτια του είχαν άνοιχτ’η διάπλατα. “Η άναπνοή του κρατήθηκε καθώς περίμενε τ’ην άπάντηση. “Ο γέρο Βάλλιζερ τόν κοίταξε παραξενεμένος. Αυτ’ο τρία δευτε-

έκείνη τ’η στιγμή σ’ο στόμα του: — “Ξέρω γώ, έκκλησιαστικά βιβλία έσως.

“Ο δύστοχος ο Χώκ δεν είχε τ’ο κουράγιο ούτε να χαμογελάση όταν ο γέρο Βάλλιζερ έσπασε σ’ε τρανταχτά γέλια που τόν έκαναν να κουνιέται δλόκληρος επάνω σ’ο κάθισμά του. “Όταν μπόρεσε να πάρη έπιτέλους τ’ην άναπνοή του κοίταξε τόν Χώκ και εϊπε:

— Κακόμοιρο παιδί, είσαι άσπρος σαν τ’ο πανί από τ’ην άγρύπνια και τ’ην κούραση. Δεν μου φαίνεται περίεργο που δεν ξέρεις πολύ-πολύ τί σου γίνεται. “Ελπίζω π’ως σαν κοι-

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Μιá μικρή ζωόφιλη με τ’η γιδούλα της.

ρόλεπτα πέρασαν, κι’ ύστερα εϊπε:

— Με έργαλειά και σόνεργα τ’ης τέχνης τους. Μα τί έπαθες, παιδί μου;

“Ο Χώκ είχε πέσει ξανά σ’ο κάθισμά του άναστενάζοντας με άπερίγραπτη άνακούφιση. “Ο γέρος τόν κοίταξε σασαρά κι’ ύστερα εϊπε:

— Αυτό φαίνεται να σ’ε ευχαριστ’η ύπερβολικά. Τί άλλο περίμενες να βροθ’η;

“Ο Χώκ βρέθηκε πάλι σ’ε πολύ δύσκολη θέση. Τ’α μάτια τού γέρου ήταν καρφωμένα επάνω του και θά έδινε ε,τι κι’ αν είχε να βρ’η μιá κατάλληλη άπάντηση.

Δεν τούμενε πιά καιρός να σκεφθ’η και πέταξε τού γέρου ε,τι τού ήρθε

μηθης και ήσυχάσης θά έρθης πάλι σ’α καλά σου.

“Ο Χώκ ήταν έξω φρενών με τόν ίδιο τόν εαυτό του που φάνηκε τόσο και δεν μπόρεσε να κρατηθ’η. “Από χθές τού είχαν μι’η ύπαφίης ότι τ’ο δέμα που κρατούσαν οι δύο κακούργοι δεν ήταν ε θησαυρός. Τώρα όμως ήταν τουλάχιστον βέβαιος κι’ ετσι μπορούσε να ήσυχάση. “Ο θησαυρός θά βρισκόταν δίχως άλλο σ’ο νούμερο 2, οι δυό κακούργοι δεν θ’ άργούσαν ν’ άνακαλυφθ’ουν και να ριχθ’ουν σ’η φυλακή κι’ αυτός κι’ ο Τέμ θά πήγαιναν άνεμόχλητοι και χωρίς κανένα κίνδυνο να τόν πάρουν.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΗΙΚΟΝΕΙΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΔΑΓΜΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

1. ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΑΚΡΩΤΗΡΙ, “Αθήναι. Α’ Βραβείον εις τόν Διαιγ. Πνευματικόν “Ασκήσεων τού 1937 και “Ισότιμος Α’ Βραβείου εις τόν 281ου Διαιγ. Λύσεων.—2. ΑΥΓΗ ΑΓΓ. ΚΑΣΙΓΟΝΗ, “Απλή Ζωή, “Αλεξάνδρεια. “Ισότιμος Α’ Βραβείου και τού 282ου Διαιγ. Λύσεων.—3. ΜΑΡΙΑ ΚΟΡΙΑΤΟΠΟΥΛΟΥ, Ζακύνθον, “Αθήναι. Α’ Βραβείον εις τόν Διαιγ. Διηγήματος 1937.—4. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΦΟΥΣΑΡΑΣ, Βαρώνες Δελακάρτζερης, “Αθήναι. Α’ Βραβείον εις τόν Διαιγ. Στίξεως 1937.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 286ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 15 Δεκεμβρίου.

606. Δεξιόγραφος

Το πρώτο μου δέν είναι βέβαια νίκη. Αλλά με νίκη τ'άλλο μου άκουγες; Και στ' όλο μέγα κράτος, που άνήκει Στά ευρωπαϊκά τώρα κοιτεις.

Ηλέκτρα

607. Λογοπαικτικός Συλλαβόγροφος

Επιφώνημα ένα γράμμα - Αν τό κάρης δύο φορές, Τόπο σκοτεινό θά κάρης Που παιδεύονται ψυχές.

Διγενής Ακρίτας

608. Μεταγραμματισμός - Αναγραμματισμός

Άντι Α του βάζεις Β Και τό αναγραμματίζεις, Κι' από δημοτικόν, Σώμα ούράνιον σχηματίζεις. (Άλλά μήν άδημονής, Κι' οί δύο λέξεις της κοινής.

Δροσούλα

609. Δημόδες Αίνυγμα

Μου άφαιρείς και μεγαλώνω, Μου προσθέτεις και μικραίνω.

Κυκλαριά

610. Κρυπτογραφικόν

- 1234567839 = Άρχαίος βασιλεύς. 23639 = Μέρος συγγράμματος. 3667 = Βλάσει. 478639 = Μέρος του σώματος. 54479 = Κράτος. 6548997 = Έντομον. 732439 = Θεός. 89287889 = Σαρκάτης. 9747689 = Έλλ. νήσος.

Μέννα Λίζα

611-616. Μαγικόν Γράμμα

Τη άντάλλαγή ενός γράμματος εις έ- κάστην των κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματι- σθούν άνευ αναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:

Πίζα, Τήνος, μένος, πυρός, ξής Ξίφουνας

616. Άκροστιχίς

Τάχρικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν μεγάλην θείαν: 1, Μέγας άρχαίος βασιλεύς 2, Πόλις της Βοιωτίας 3, Ηρώς ήμίθεος 4, Ποταμός της Αιγύπτου 5, Βασιλεύς της Περσίας.

Δόνιφαν

617. Παλαιός Γεῖφος

Μα πρὸς

Μεροεντές

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλ. 31.

408. Περιάνδρος (περί, Άνδρος). - 409. Μίδα (μή, δάς). - 410. Σκόμβρος - όμβρος. - 411. Η όπλή, τό όπλον. - 412

Σ Ο Λ Ω Μ Ο Σ 413. ΜΙΝΩΤΑΥ- Ο Α Ι Π ΡΟΣ (Ιούλιος, Νί- Α Α Π Ω Ν Ι Α υος, όνος, ταύρος, Ω Ω Ε Τ Αίμος, θάινα, Ριον, Μ Ι Ν Ε Ρ Β Α όρμος, ασύρα). - 414 Ο Ι Β Α - 418. Τό κτερωτόν Σ Π Α Τ Α Η είναι τό Α: Άθη- νά, Πάρης, χλα-

μός, Συρακούσας, Πίνδαρος. - 419. ΊΣ- ΠΑΝΙΑ (Ίλιος, Σοφός, Παλαιός, Άγαθός, Νο νεχής, Ίσχνός, Άπρόσι- τος). - 420. Αρνέσθαι περί πάτρησ. - 421. Μιμητικόν δ πύθης (μι μι τ' ει- κών όπή θή Κώε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ' - 870]

Επειδή μερικoi φιλο-ες μου νομίζουν ότι είμαι ο Φρέντερι Μάρς, δηλώνω ότι δέν είμαι. (Διάκλ. βεβαιότατα).

Μελαγχολική Υπαρξίς

[ΑΗ' - 871]

Η νέα διεύθυνσις της Νίκης είναι: Έφορία Καπνοῦ, Δράμν.

[ΑΗ' - 872]

ΠΡΟΣΟΧΗ!!! Αποδώσατε τιμὸς!! Σόλλογος «Εὐθύμη Συντροφιά».

Άρχηγός κινήσεως και γραμματέας: Ο- παδός Αμερικανισμού. - Ταμίας: Εκ- κεντριονής Βολιώτης. - Μέλη: Σιδόνη- Σιδόν, Κίμα του Άνκύρου, Καρδερίνα, Γόης 18, Λογοτεχνικό Μένος, Άναδομμένη. - Εκοποι: Άρσος γενικῶς εις διαπλασιακήν κίνησιν. Αναμένετε νεωτερισμούς!!! δε- χόμεθα μέλη και αντιπροσώπους. Δίσις: Βιβλιοχαρτοπωλείον. Καλοκαρινοῦ, Βόλον διὰ: «Εὐθύμη Συντροφιά»

[ΑΗ' 873]

Γνωστοποιήσις: Τά γράμματα ΟΛΩΝ των μελών του Συλλόγου μας θά άπευ- θύνονται εις την διεύθυνσιν του Συλλόγου. ΠΡΟΣΕΒΑΤΕ! - «Εὐθύμη Συντροφιά»

[ΑΗ' - 874]

Μελαγχολική Υπαρξίς, Μελαγγολι- κή Όνειροπόλις, πιστεύω να ίκανο- ποιηθήκατε με τίς φωτογραφίας της Νεα- πόλεως.

Ρόμπερ Τέλλορ

[ΑΗ' - 875]

Μυστηριώδεις Κατάσκοποι, βρα- βεία έλαβα εύχαριστώ πολύ-πολύ. Καστρινή, χρόνια πολλά, εύτυχωμένα. Νεφερίτι

[ΑΗ' - 876]

ΓΚΑΟΡΙΑ, χίλια θερμά εύχαριστώ για τό βάζο και την άγάπη σου. ΕΥΑΝΝΑ

[ΑΗ' - 877]

Ναπολιτάνα = Μ... δη, περιμί- νουμε τό δάρο ί πριν, παρά την θέ- λησιν μας, σε άποκαλύψουμε. Μελαγγολικός Όνειροπόλος

Μελαγγολική Υπαρξίς. Ρόμπερ Τέλλορ

[ΑΗ' - 878]

Ισις, ποιὰ ή διεύθυνσί σου; άπήντησε μ' άγγελία. Γιατί έφυγα κ' έγω από έκει. Κατάσκοπος «33»

[ΑΗ' - 879]

Ανεκτήμητο κοριτσάκι ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥΔΑ, με την αιβέρια πνοή του μπότη σου στέλνω μύρα εύχαριστώ. ΕΥΑΝΝΑ

[ΑΗ' - 880]

Μελαγγολική Υπαρξίς, πολὺ εύχαρι- στέας. Περιμένο. - Κατάσκοπος 33, άκόμα άπάντηση. Είσις στη Ζάκυνθο; - Μυστηριώδεις Κατάσκοποι, έγινε πρὸς έξι- λέωση; Μπαρό Ι Ι. - Πανζευλισμός

[ΑΗ' - 881]

Φάμπουργο της Δευτεριάς, θερμά συλλυπητήρια για τό χαμό της κα- λής μανούλας. Ρόμπερ Τέλλορ

[ΑΗ' - 882]

Από... Άστὴρ από Χέλλουγοντ... και άπροσέτως έλως στας Άθήνας βρισκαται κάποιος... Όνειροπόλος!!! ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ

[ΑΗ' - 883]

Ντανιέλ Νταριέρ, δέν τό έπερίμενα να σε κοροιδέψουν έτσι... πικρὸς ήτο αυτός ποδ με έπροσπονήθη τόσο καλά; Ρόμπερ Τέλλορ

[ΑΗ' - 884]

ΟΣΣΙΡΙ, έλαβα, έγραφα, περιμένω. Δίσις: [ΑΗ' - 701]. Εύχομαι περαστι- κά σου. ΕΥΑΝΝΑ

[ΑΗ' - 885]

Φίλαθλοι, σπαράσατε. Μέγας διαγωνι- σμός άθραχμος διήμνος. «Ποιον από τούσ Έλληνας άθλητάς και άθλητριάς προ- τιμάτε; Βραβεία τρία. Δίσις: [ωάννην Κλώσπαν, Έρμος 39 Α Άθήνας, διὰ: «INTELLAITZENE ΣΕΡΒΙΣ»

[ΑΗ' - 886]

Δεχόμεθα μέλη κατοίκους Άθηνών Δίσις άνωτέρω.

[ΑΗ' - 887]

Εύάννα, Άρλέτ, Σκυριανόπουλο, συμμετο- χήσ έσσειλα λάδατε; Μυστηριώδεις Κατάσκοποι εύχαριστώ.

[Μελαγγολικός Όνειροπόλος

[ΑΗ' - 888]

Μυστηριώδεις Κατάσκοποι, δάρον έλαβα εύχαριστώ θερμά. ΕΥΑΝΝΑ

[ΑΗ' - 889]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΕΚΑΘΛΟΥ

Α Διαγωνισμοί: Α. Ψευδώνυμον: Ε. Φλόνν (τό ψευδώνυμο Γ. Αντιπλοίαρχος). Δ. Συλλόγον: Ε. Φλόνν (Άστέρης Μ. Μυ- στικῶν: Κρητικοπούλα. Ψευτιάς: Κρητι- κοπούλα. Φωτογραφίας: Ε. Φλόνν. Προβλέ- φως: Κρητικοπούλα. Στίχου: Κρητικο-πούλα. Συνθέσεως Άσκήσεων: «Άθίθεος». Εθθμογραφίατος: Άθνηατος. Άφισρώ- σεις εις διαπλασιον: Καγιέ, Άρσιούσ υπερ- εύχαριστωθμεν. ΡΑΔΙΟ-ΕΛΛΑΣ

Σημ. Οί βραδευμένοι να στείλουν την διεύθυνσί τους διὰ τό βραβεία.

[ΑΗ' - 890]

Κουτσουδότη, έγινε τίποτε στού... Πολυμέρη; - Μελαγγολική Υπαρξίς

[ΑΗ' - 891]

Λεύλά, ακούγοντας από τό Ραδιόφωνο τό όρατο Περσικό Έκέτις του Σακελ- λαρήθι υπό Μαρίας Άνας Καλουτά, σε θυμήθηκα. - Μελαγγολικός Όνειροπόλος

[ΑΗ' - 892]

Διαπλασιαπούλα, άλληλογραφοῦμε; Στεί- λωλατε: Χριστίαν Θεοδοροπούλου, Πύρ- γον. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

[ΑΗ' - 893]

Μυστηριώδεις Κατάσκοποι, Συ- ριανέ, εύχαριστώ ΘΕΡΜΟΤΑΤΑ. Άθνηατος

[ΑΗ' - 894]

Λορέττα Γουόγκ, εύχαρίκαμε πολὺ για την γνωριμίαν σου.

Πανζευλισμός, Μιχαήλ Σερραγκῶφ

[ΑΗ' - 895]

Κρητικοπούλα, Συριανέ, Ύποπλοίαρχε Κρίστιαν, Στέκυλ, Χιουμορίστα, ό- ραίτας έντυπώσεις άπκορίσαμε από την γνωριμίαν σας.

Μελαγγολικός Όνειροπόλος

Μελαγγολική Υπαρξίς

[ΑΗ' - 896]

Αγαπητά Διαπλασιαπούλα, Εύάννα, Ό- πλιγκαντό, Μάγισσα Καλίγκα, Α- ργοκάριτισο, Δευκοπυργιώτη, χάρηκα πολὺ απ' τη γνωριμία σας. Περιμένω κι' από σας άπάντηση στήν Διαγωνισμό 3; ; ; Σας χαιρετώ. Μιχαήλ Σερραγκῶφ

[ΑΗ' - 897]

Υδραίοπουλο, έγινε... θρόλος με τό... écoutez le mandoline? ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ

[ΑΗ' - 898]

Αμφιτροῦν: Θυμάσαι... την πάστρα... κλαψές, δ Όνειροπόλος... έξέκτη- το ενώ δ Αάζος... έφρόκωνε. ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ